

NOVÝ HERCULE POIROT

Agatha
Christie®

VRAŽDY
V KINGFISHER
HILLE

SOPHIE HANNAHOVÁ

Agatha
Christie[®]

VRAŽDY
V KINGFISHER
HILLE

SOPHIE HANNAHOVÁ

Vydal Slovenský spisovateľ, a. s.
Miletičova 23, 821 09 Bratislava 2
E-mail: info@slovenskyspisovatel.sk
www.slovenskyspisovatel.sk
Zodpovedná redaktorka Zuzana Púčeková
Tlač TBB, a. s., Banská Bystrica

Z anglického originálu Sophie Hannah: *The Killings at Kingfisher Hill*,
ktorý vyšiel vo vydavateľstve HarperCollins*Publishers*, London 2020,
preložila Barbora Andrezálová.

Na obálke a titulnom liste je použité oficiálne logo Agathy Christie.

V publikácii je použitý citát z diela W. Shakespeara *Romeo a Júlia*
v preklade Jozefa Kota (Tatran 1977).

The Killings at Kingfisher Hill © 2020 Agatha Christie Limited.
All rights reserved.

Translation entitled *Vraždy v Kingfisher Hille* © 2020 Agatha Christie Limited.
All rights reserved.

Agatha Christie®, Poirot® and the Agatha Christie Signature
are registered trade marks of Agatha Christie Limited in the UK and elsewhere.
All rights reserved.

Cover Design © Barbara Baloghová 2020
Cover Photo © Shutterstock

ISBN 978-80-220-2286-6

*Túto knihu venujem
Helen A., svojej priateľke
a rovnako zanietenej fanúšičke Agathy.*

POĎAKOVANIE

Ako vždy by som rada poďakovala svojej „bande“ – Jamesovi a Mathewovi Prichardovcom a všetkým v Agatha Christie Ltd., Davidovi Brawnovi, Kate Eltonovej, Fliss Denhamovej a tímu z HarperCollins, Julii Elliottovej a jej kolegom z William Morrow v USA a všetkým oddaným a talentovaným tímom, ktoré vydávajú moje romány s Poirotom po celom svete – ďakujem vám!

Som nesmierne vďačná aj svojmu úžasnému agentovi Petrovi Strausovi a každému v Rogers, Coleridge & White, svojej rodine a priateľom a svojim úžasným čitateľom a spolufanúšikom Poirota a Agathy. Ďakujem Emily Winslowovej za jej ostrú kritiku pri editovaní, Kate Jonesovej za úžasnú pomoc v priebehu posledného pol druha roka, svojim esám z Dream Authors, ktorí sú všetci úžasní a toľko ma toho naučili, a tiež Faith Tillerayovej, svojej guru technológií a webstránky. Osobitná vďaka patrí Helen Actonovej, ktorá navrhla, že by som mohla použiť jej meno pre postavu v tejto knihe, a odvážne vyhlásila, že je ochotná stať sa buď vrahom, alebo obeťou, dobrou, ale aj zlou. Ďakujem aj Claire Georgeovej, ktorá navrhla meno druhej postavy – Marcusa Capelina. Je to skvelé meno, zamilovala som si ho, hneď ako som ho počula.

Napokon sa chcem zo všetkého najväčšmi poďakovať kráľovnej detektívky Agathe Christie, ktorej knihy ma nikdy neprestávajú tešiť a prekvapovať, bez ohľadu na to, koľký raz ich čítam.

POLNOČNÉ STRETNUTIE

1

Tento príbeh sa nezačína o polnoci, ale desať minút pred druhou popoludní, dvadsiateho druhého februára tisícdeväťstotridsaťjeden. Vtedy sa začala celá tá podivnosť, keď pán Hercule Poirot a inšpektor Edward Catchpool (jeho priateľ a rozprávač tohto príbehu) stáli v hlúčkiku s tridsiatimi cudzincami – nie príliš blízko pri sebe, no aj tak bolo na prvý pohľad jasné, že sme tam spolu – na londýnskej Buckingham Palace Road.

Naša skupina mužov, žien a jedného dieťaťa (dojčata, ktoré jeho matka zavinula tak, že vyzeralo ako malá múmia) sa mala čoskoro vydať na cestu, ktorá mi pripadala podivná a tajomná dávno predtým, než som vedel, aká nezvyčajná v skutočnosti bude.

Zhromaždili sme sa pred autobusom, čo nás mal odviezť z Londýna na chýrne vidiecke panstvo Kingfisher Hill neďaleko Haslemere v Surrey, ktoré podľa mnohých vyniká pozoruhodnou prírodnou krásou.

Hoci všetci cestujúci prišli na miesto v predstihu, stále nám nedovolili nastúpiť. Namiesto toho sme sa triasli vo vlhkom februárovom mraze, prešľapovali z nohy na nohu a dýchali si na ruky v rukaviciach, aby sme sa čo najviac zahriali.

Nebola polnoc, no bol to jeden z tých zimných dní, kedy sa po úsvite nikdy celkom nerozvidnie a po celý čas ostane šero.

V autobuse bolo tridsať miest pre pasažierov a spolu nás malo cestovať tridsaťdva: šofér, zavinuté dieťa v matkinom pevnom objatí a my ostatní vrátane agenta autobusovej spoločnosti na sedadlách pasažierov po oboch stranách uličky.

Ako som sa tak triasol vedľa Poirota, uvedomil som si, že s tým bábätkom na rukách mám spoločné viac než s ktorýmkoľvek iným členom našej skupiny. Tridsiati ľudia z tridsiatich dvoch vedeli, prečo idú tam, kam sme mali namierené. Aj Poirot patril medzi týchto šťastlivcov. Aj šofér vedel, prečo je tu: zarábal si na svoj každodenný chlieb – to bol rozhodne presvedčivý dôvod.

Dieťa a ja sme boli jediní, čo nemali ani poňatia, prečo sa chystajú nastúpiť do krikľavo namaľovaného vozidla, a len jeden z nás dvoch túto situáciu vnímal ako problém. Poznal som iba náš cieľ: Kingfisher Hill, súkromné vidiecke panstvo rozkladajúce sa na vyše tristošesťdesiathektárovom pozemku s golfovým klubom, dvoma tenisovými kurtmi a bazénom s celoročne teplou vodou, ktorý navrhol a postavil slávny architekt sir Victor Marklew.

Vlastníť vidiecky dom uprostred zalesneného panstva Kingfisher Hill mohli len tí najbohatší, čo však Londýňčanom všetkých tried nebránilo, aby o tom donekonečna nehovorili. Aj by som sa tešil, že sa konečne dostanem za jeho posvätné brány, keby mi Poirot tak odhodlane netajil dôvod našej návštevy. Pocit, že ma necháva tápať ešte viac než zvyčajne, ma nesmierne dráždil. Žeby sme sa tam mali stretnúť s budúcou kráľovnou? V Scotland Yarde sa občas hovorilo, že obyvatelia Kingfisher Hillu patria k tej najvyššej šľachte, a na výletoch s Poirotom bolo možné všetko.

Autobus odišiel presne o druhej a udalosti, čo sa odohrali predtým, ako šofér rozjarene zvolal: „Hor sa na palubu, dámy a páni!“ netrvali tuším viac ako štvrt hodinu. Preto si dovoľím tvrdiť, že bolo desať minút pred druhou, keď som si ju všimol: nešťastnú ženu s nedokončenou tvárou.

Rovno vysvetlím, prečo sa táto kapitola mala pôvodne volať Nedokončená tvár. Poirot uprednostňoval tento názov a protestoval, keď som ho zmenil.

„Máte sklony nerozumne si protirečiť, Catchpool,“ prebodol ma pohľadom. „Prečo ste dali najdôležitejšej kapitole názov, ktorý vyvoláva zmätok? O polnoci sa nič dôležité nestalo, ani v ten deň, ani inokedy! Bolo to uprostred bieleho dňa, keď sme takmer zmrzli na cencúľ bez akéhokoľvek vysvetlenia, prečo nás nemôžu pustiť do autobusu.“ Poirot stíchol a zamračil sa. Čakal som, kým rozpletie dva rozdielne zdroje svojej namrzenosti, ktoré v invetívne nechtiac spojil dohromady. „Rozhodne nebola polnoc.“

„To predsa vravím...“

„Áno, vravíte to. Je to vaša povinnosť, *n'est-ce pas*? Sám ste si totiž vytvorili povinnosť *immédiatement* vysvetliť, že tento konkrétny stav sa netýkal uvedenej situácie. To je predsa nelogické, *non*?“

Len som prikývol. Mal som síce na jazyku odpoveď, ale vyznela by nafúkane. Poirot je ten najlepší detektív na svete, nie je však ktovieako skúsený rozprávač ani pisateľ a občas, hoci veľmi zriedkavo, sa mylí. Biely deň nebol celkom presný opis toho popoludnia, ako som už vravel; polnoc – nie hodina, ale slovo – mala s touto situáciou spoločné oveľa viac. Keby ma neupútali slová *Polnočné stretnutie* na obale knihy, skôr než sme sa v ten deň vydali na cestu, je možné, že by nikdy nikto nezistil, kto je zodpovedný za vraždy v Kingfisher Hille.

To už však predbieham. Musím sa vrátiť k tomu, ako sme všetci mrzli pred autobusom. Chápal som, prečo nás nútia stáť v tom neutíchajúcom vetre, aj keď Poirot nie. Dôvodom bola márnivosť – konkrétne márnivosť váženého pána Alfreda Bixbyho. Bixby bol majiteľom novučičkého autobusu spoločnosti Kingfisher Coach Company a chcel, aby sme všetci obdivovali krásu dopravného prostriedku, ktorý nás mal od-

viezť. Odkedy sme s Poirotom dorazili, Bixby sa na nás napelil, akoby ho k nám priťahoval magnet. Bol priam bez seba od nadšenia, že medzi jeho zákazníkov patrí aj sám veľký Hercule Poirot, a nikoho iného si nevšimol. Ja osobne som však túto okolnosť nepovažoval za ktovieako príjemnú; môj blízky vzťah k priateľovi totiž znamenal, že som musel pretrpieť každé jedno slovo, čo mu adresoval.

„Nevyzerá úžasne? Modrá a oranžová ako rybárik! Viete, *kingfisher*. Ako obrázok! Len sa pozrite na tie tvary! Nádhera, povedal by som. Nemyslíte, pán Poirot? Na cestách sa mu nič nevyrovná. Jednoducho luxusný, veru tak! Pozrite sa na tie dvere! Dokonale do seba zapadajú. Veľkolepá ukážka dizajnu a inžinierstva. Len sa na ne pozrite!“

„Skutočne skvelé,“ prikývol som, pretože mi bolo jasné, že nám dovoľia nastúpiť, len ak dostatočne poobdivujeme celý autobus. Poirot potichu nevrlo zafrflal, odmietal predstierať obdiv.

Bixby bol chudý, kostnatý chlap s vypleštenými očami. Keď zbadal dve ženy v klobúku a kabáte kráčajúce po opačnej strane cesty, upriamil na ne našu pozornosť. „Tie dámy idú neskoro! Ha! Mali si rezervovať sedadlá vopred. Ak chcete cestovať s Kingfisher Coach Company, nemôžete to nechať na náhodu, inak vám neostane miesto. Ha! Mrzí ma to dámy!“ zahučal.

Ženy ho určite počuli, ale nevenovali mu pozornosť a pokračovali ďalej. Ani by si nás nevšimli, keby na ne Bixby nezakričal. Vôbec nemali záujem o Kingfisher Coach Company ani o jej štvorkolesového oranžovo-modrého tátoša. Bixbyho zúfale a nedôstojné správanie ma prinútilo zamyslieť sa, či je jeho spoločnosť naozaj taká úspešná, ako nás presviedčal.

„Počuli ste to? Pán Bixby práve musel odmietnuť dve dámy,“ povedal muž vedľa mňa svojmu spoločníkovi, ktorý odvetil: „A veru oprávnene, ak s nimi nepočítali. Vravel predsa,

že sme už všetci tu, keď si nás značil do zoznamu, no nie? Nerozumiem, prečo si ľudia neplánujú cestovanie vopred.“ V ten deň mi veru nebolo treba veľa, a preto ma rozčúľilo, že sa na Bixbyho grobianske odmietnutie chytili najmenej dvaja cestujúci.

Kým vysvetľoval, ako jeho spoločnosť vznikla, neprítomne som prikyvoval a občas obdivne zamumlal, dúfajúc, že v správnej chvíli. Táral niečo o tom, ako sa väčšina ľudí nedokáže chopiť činu a nevie si predstaviť niečo, čo ešte neexistuje... Čosi o tom, ako sám vlastní nehnuteľnosť v Kingfisher Hille, zarába na nejakých investíciách, aké ťažké je dostať sa do Londýna napriek tomu, ako blízko leží... dačo o tom, ako si nepripustil obavy, a to ani napriek tomu, v akom katastrofálnom stave sa nachádza národná a svetová ekonomika...

Pamätám sa, ako som si pomyslel: Nuž, ak Alfred Bixby vlastní dom v Kingfisher Hille, tak tam nemôže bývať tá najvyberanejšia aristokracia, a o niekoľko sekúnd mi padol zrak na ženu, ktorá stála osamote na kraji našej skupiny. Zaujalo ma jej zdesenie, ktoré mi z mysle vyhnalo všetky ostatné úvahy.

„Nedokončená tvár,“ zamumlal som. Nikto ma nepočul. Alfred Bixby Poirotovi zanietene vysvetľoval, koľkých pochybení sa dopustil Ramsay MacDonald a jeho „vláda gaunerov a zvrhlíkov, čo milujú Rusko“, a jeho slová prehlušili tie moje.

Odhadol som, že má okolo dvadsať rokov. Mala elegantný zelený klobúk, kabát a pod ním takmer bezfarebné šaty, ktoré boli prané už aspoň stokrát, a ošúchané topánky.

Nevyzerala vyslovene nepríťažlivo, pokožku však mala bledú a matnú a jej črty pôsobili dojmom, akoby niekto zabudol na posledné úpravy, ktoré by jej dodali na pôvabe. Pery mala tenké a bledé, oči pripomínali dve tmavé diery. Celkovo jej tvár vyzerala, akoby potrebovala doladiť detaily a tvary, zvýrazniť len naznačené črty.

Toto všetko je však vedľajšie. To, čo ma na nej fascinovalo a znepokojilo, bol totiž jej výraz hrôzy, znechutenia a nešťastia zároveň. Bolo to, akoby len pred chvíľou zažila nejaký príšerný šok, ktorý ju hlboko rozrušil. Vytreštené oči upierala na autobus, ten šialený pohľad sa nedal vysvetliť ani príšernou kombináciou modrej a oranžovej na jeho karosérii. Ak by nešlo o neživé vozidlo, pomyslel by som si, že ho videla spáchať nejaký strašný zločin, zatiaľ čo sme sa my ostatní sústredili na niečo iné.

Zdalo sa, že je sama. Stála na samom kraji hlúčika. Neváhal som a vybral sa k nej. „Ospravedlňujem sa, že vás vyrušujem, ale vyzeráte, ako keby ste zažili nepríjemný šok. Môžem vám nejako pomôcť?“ Hrôza v jej tvári bola taká zreteľná, že som ani na okamih nezapochoyboval, či som si to náhodou len zle nevysvetlil.

„Nie, vďaka,“ zaznelo mdlo a neprítomne.

„Ste si celkom istá?“

„Áno. Ja... áno. Vďaka.“ Odstúpila odo mňa o štyri či päť krokov bližšie k autobusu.

Nemohol som trvať na tom, že jej pomôžem, keď si to neželala, a tak som sa vrátil k Poirotovi a Alfredovi Bixbymu. Po očku som však sledoval jej pohyby, ktoré boli čoraz čulejšie. Začala sa prechádzať v malých kruhoch a mlčky pri tom hýbala ústami. Ani na sekundu jej však z tváre nezmlizol ten des.

Práve som sa chystal prerušiť Bixbyho monológ a upriamiť na ňu Poirotovu pozornosť, keď sa naľavo odo mňa ozval pohrdavý ženský hlas: „Vidíte tamtú mladú ženu? Čo to s ňou, prepánajána, je? Možno ju matka omylom pustila na hlavu, keď bola ešte dieťa.“

Mamička so zavineným dojčatom zalapala po dychu a privinula si ho bližšie k sebe. „Zdržte sa takýchto urážok, slečna,“ ozval sa akýsi starý pán. Jeho poznámka vyvolala vlnu súhlasu. Jediní, ktorí si toto dianie podľa všetkého

vôbec nevšimli, boli žena s nedokončenou tvárou a Alfred Bixby, ktorý ešte vždy hučal do Poirota, hoci ten ho už nepočúval.

„Zdá sa, že je rozrušená,“ prehodil ktosi. „Mali by sme skontrolovať, či je jej meno na zozname pasažierov.“

Nato sa začali ozývať rôzne pripomienky.

„Pán Bixby vravel, že sme tu všetci.“

„Tak prečo ešte neotvoril dvere? Pán vodič! Vy ste vodič, však? Môžeme už nastúpiť?“

„Predpokladám, že ak je jej meno na zozname, tak to nebude nejaká šialená ženská, čo ušla z neďalekého blázinca, hoci jej správanie svedčí o opaku,“ dodala nahlas tá drzá žena. Aj ona bola mladá – zhruba v rovnakom veku ako žena s nedokončenou tvárou. Jej hlas ostro kontrastoval s krutosťou jej slov. Bol neobyčajne melodický a ženský – ľahký, jasný, priam iskrivý. Keby diamant dokázal hovoriť, znel by ako ona, pomyslel som si.

„Tamten džentlmen s ňou pred niekoľkými sekundami hovoril.“ Staršia dáma ukázala mojim smerom a potom sa ku mne obrátila: „Čo ste jej vraveli? Poznáte ju?“

„Vôbec nie,“ odvetil som. „Len som si všimol, že vyzerá rozrušene, a spýtal som sa, či nepotrebuje pomoc. Vraj nie.“

„Nuž, dámy a páni,“ ozval sa Alfred Bixby v snahe obrátiť našu pozornosť späť k jeho pýche a radosti. „Žeby bol konečne čas odhaliť vám luxusný interiér tohto novučičkého krásavca? Veruže áno!“

Kým sa niekoľko ľudí nedočkavo ponáhľalo dopredu, aby konečne nastúpili a unikli pred mrazom, ja som sledoval, ako žena s nedokončenou tvárou cúva od otvorených dverí autobusu, akoby sa bála, že ju môžu zhltnúť. Za chrptom som začul Poirotov hlas. „Poďme, Catchpool. Na dnešok som už mal toho vášho čerstvého anglického vzduchu akurát dosť. Ach – sledujete *la pauvre mademoiselle*.“

„Čo to s ňou, dopekla, je, Poirot?“

„Neviem, priateľu. Zdá sa, akoby mala oslabené mentálne schopnosti.“

„To si nemyslím,“ oponoval som. „Keď som s ňou hovoril, pripadala mi rozumná a pri zmysloch.“

„V tom prípade sa jej stav odvtedy zhoršil.“

Znovu som podošiel k nej. „Je mi nesmierne ľúto, že vás opäť obťažujem, ale... Som si celkom istý, že potrebujete pomoc. Volám sa Edward Catchpool. Som policajný inšpektor zo Scotland Yardu a...“

„Nie! Nemôžete byť. To nie je možné!“ Cúvla a vrazila do ženy s bábätkom. Zdalo sa, že nevníma nikoho a nič, len mňa. Keď som s ňou prvý raz hovoril, bola taká pohltená svojím strachom a trápením, že si ma ani nevšimla. Teraz akoby pozornosť upierala len a len na mňa. „Kto ste?“ spýtala sa nástojčivo. „Kto v skutočnosti ste?“

Poirot mi rýchlo pribehol na pomoc. „*Mademoiselle*, môžem vás uistiť, že to je pravda. Inšpektor Catchpool a ja cestujeme spolu. Som Hercule Poirot.“

Jeho slová mali viditeľný účinok. Ženino správanie sa okamžite zmenilo. Rozhliadala sa okolo seba. Akoby si až vtedy všimla, že jej správanie pritiaхло zvedavé pohľady. Potom zvesila hlavu a zašepkala: „Odpusťte, pán inšpektor. Isťete ste ten, kto tvrdíte, že ste. Neviem, čo ma to posadlo.“

„Čo je to s vami?“ spýtal som sa na rovinu.

„Nič. Som úplne v poriadku.“

„Tomu sa mi veľmi nechce veriť.“

„Keby som potrebovala pomoc, požiadala by som o ňu, pán inšpektor. Prosím, nerobte si o mňa starosti.“

„Dobre teda,“ zamumlal som nespokojne. „Ideme?“ Mávol som rukou k autobusu, zvedavý, či sa začne správať rozumne. Napriek jej labilnému správaniu som bol presvedčený, že je inak príčetná a netrpí žiadnou duševnou poruchou. Jej problém bol skôr emocionálny.

„Ja... vy...“ zajachtala.

„Podme dnu, Catchpool,“ ozval sa Poirot rázne. „My dvaja. Táto mladá dáma si želá byť osamote.“ Žene s nedokončenou tvárou sa zreteľne uľavilo. Keďže som mal proti sebe ju aj Poirota, musel som uznať porážku. Keď sme nastúpili a nechali svoju batožinu pri ostatných, dáma sa vzdialila. Možno jej meno ani nebolo na zozname Alfreda Bixbyho a nemala nič spoločné s Kingfisher Hillom. Keď som sa tak nad tým zamyslel, zdalo sa mi, že so sebou nemala kufor ani tašku či kabelku. Možno sa medzi nás zamiešala, aby sa pred niekým skryla. Povedal som si, že o tom nemá zmysel ďalej špekulovať, keďže sa pravdu aj tak nedozviem.

Keď sme boli na palube, všimol som si, že väčšina sedadiel je prázdna. Malo to jednoduché vysvetlenie: veľa ľudí ostalo vonku, aby si zvedavo vypočuli môj rozhovor so ženou s nedokončenou tvárou. Keď sa skončil, všetci si odrazu spomenuli, že im je vlastne zima, a netrpezlivo sa začali zhromažďovať v uličke za mnou. „Pochodom v chod,“ zašomral ktosi.

„Áno, posúvajte sa, Catchpool,“ vyzval ma Poirot.

Počúvol som a kráčal ďalej, až kým som sa odrazu nezarazil. Kútikom oka som totiž zbadal knihu na jednom zo sedadiel obrátenú tak, že som jasne videl jej titul. Žeby to bol... Nie, to predsa nie je možné.

Spoza mňa sa začali ozývať netrpezlivé výkriky a zďaleka nie iba Poirotove. Zarazene som totiž cívol, aby som si knihu lepšie pozrel, a prinútil tak ostatných urobiť to isté. Mýlil som sa. Volala sa *Polnočné stretnutie*. Zažmurkal som a znovu zaostřil. Áno, rozhodne *Polnočné stretnutie*. Predsa som sa však nevedel ubrániť silnému pocitu, že som tam videl iné dve slová.

„Čo tam ten panák robí?“ ozval sa s americkým prízvukom ktosi zo zápchy, ktorú som v uličke spôsobil. „My tu všetci čakáme!“

„Alors, on y va, Catchpool,“ pridal sa Poirot.

Žena sa načiahla a schmatla knihu zo sedadla. Ten prudký pohyb ma vytrhol z tranzu, zdvihol som zrak. Bola to tá drzá žena s diamantovým hlasom. Zagánila na mňa a pritísla si knihu k sebe, akoby som ju pohľadom mohol nenávratne poškodiť.

„Ospravedlňujem sa, nechcel som...“ Zazrela ešte prenikavejšie. Jej tvár ladila s hlasom. Keby sa k tomu pridala láskavosť či súcit, výsledok by bol očarujúci. Vtom som si čosi uvedomil: táto mladá dáma s dokonalými lícnymi kosťami, jemnými črtami, modrými očami a upravenými plavými vlasmi dokonale zodpovedala obľúbenému typu mojej matky – prinajmenšom pokiaľ išlo o vzhľad. Všetky ženy, o ktorých sa nádejala, že by som si ich mohol vziať, vyzerali viac či menej ako táto, až na tú zúrivú grimasu.

Na prstenníku majiteľka *Polnočného stretnutia* nosila prsteň s veľkým rubínom. Prepáč, matka, neskoro, pomyslel som si. Už sa sľúbila inému. Dúfam, že to nie je príliš citlivý chlap, inak to s ňou neprežije.

Odvrátil som sa od nej a chystal sa pokračovať uličkou, keď vtom urobila čosi zvláštne. Pohla sa, akoby chcela vrátiť knihu na miesto, no zarazila sa a ruka s knihou jej ostala visieť vo vzduchu nad prázdny sedadlom. Gesto však bolo jednoznačné a navyše ho doplnila zlomyseľným úsmevom, pretože dobre vedela, že som to pochopil. Aká protivná ženská! Vyslovene si užívala, aká je ku mne nepríjemná. Jej úškrn vravel: Neprekáža mi, ak tú knihu niekto uvidí – len nie vy. Trestala ma za to, že som bol taký zvedavý. Nuž, možno mala pravdu. Naozaj som až nevhodne zísal.

Keď sme sa s Poirotom usadili v zadnej časti, ozval sa: „Povedzte, Catchpool, čo také zaujímavé ste tam videli, že sme kvôli vám uviazli v uličke?“

„Nič to nebolo. Pomýlil som sa. A nebolo to dlho – trvalo to len niekoľko sekúnd.“

„V čom ste sa pomýlili?“

„Všimli ste tú knihu, čo čítala?“

„Tá krásna nahnevaná dáma?“

„Áno.“

„Všimol som si ju, áno. Zvierala ju veľmi pevne.“

„Ako keby sa bála, že jej ju vytrhnem,“ poznamenal som. „Na to som sa chcel lepšie pozrieť – na tú knihu. Volala sa *Polnočné stretnutie*. Keď som ju prvý raz zbadal, bol som si istý, že tam stojí ‚Polinos Stretonski‘. Asi to bolo tými P a S.“

„Polinos Stretonski.“ Zdalo sa, že ho to zaujalo. „Advokát Polinos Stretonski? To je zaujímavé.“ S Poirotom sme Stretonského spoznali predchádzajúci rok počas rušného pobytu v Clonakilty v Írsku. „Prečo by meno bezvýznamného právneho zástupcu Polinosa Stretonského malo byť titulom knihy, Catchpool?“

„Nuž, nemalo. A ani nebolo. Pomýlil som sa. Už to nemusíme viac rozoberať.“

„Je oveľa pravdepodobnejšie, že Stretonski by nejakú knihu napísal a uvádzali by ho na obale ako autora,“ poznamenal Poirot.

„Stretonski s tým nemá nič spoločné. Nieкто napísal knihu s názvom *Polnočné stretnutie*.“ Prosím, pomyslel som si, už to nechajme tak.

„Tuším chápem, prečo ste videli meno, ktoré tam v skutočnosti nebolo, Catchpool – a prečo to bolo toto konkrétne meno.“

Čakal som.

„Vašu myseľ zamestnala tá nešťastná žena, ktorá vás obvinila, že sa na inšpektora Edwarda Catchpoola zo Scotland Yardu len hráte. Povie nám, že nepotrebuje pomoc, lenže vy tomu neveríte a zostanete ostražitý. Vnímavejší voči nebezpečenstvu. *Alors*, vaše podvedomie si tento dnešný incident prepojí s minuloročnými udalosťami v Clonakilty, ktoré boli skutočne nebezpečné a stali sa tam strašné veci.“

„Zrejme máte pravdu. Nenastúpila ešte, však?“

„To vám neviem povedať, *mon ami*. Nesledoval som to. Čakajú nás dôležitejšie záležitosti, ktorým sa musíme venovať.“ Z vrecka kabáta vytiahol poskladaný papierik. „Prečítajte si to, skôr než autobus vyrazí. Nie je rozumné čítať za jazdy. Spôsobuje to žalúdočnú nevoľnosť.“

Vzal som si papierik s nádejou, že sa konečne dozviem, prečo ideme do Kingfisher Hillu. Namiesto toho som zbadal záľahu slov napísanú azda tým najdrobnejším písmom. „Čo je to?“ začudoval som sa. „Nejaký návod? K čomu?“

„Obráťte to, Catchpool.“

Poslúchol som.

„Už vidíte? Áno, je to návod. Pravidlá. Pravidlá stolovej hry s hracím plánom a niekoľkými okrúhlymi diskmi s očami – hry menom Kukadlá!“

„S očami? S akými očami?“

„S nakreslenými očami, Catchpool.“ Poirot zaklipkal tými svojimi. Vyzeral absurdne. Aj by som sa na ňom zasmial, keby som nebol taký frustrovaný.

„Čo to celé má znamenať, Poirot? Prečo nosíte vo vrecku pravidlá nejakej stolovej hry?“

„Nenosím.“ Zelené oči mu zaiskrili. „Vy ich máte v ruke.“

„Viete, ako som to myslel.“

„Vzal som so sebou viac než len pravidlá Kukadiel. Mám tu aj samotnú hru – v škatuľke vo svojom kufri!“ vyhlásil priam víťazoslávne. „Chcem, aby ste si prečítali pravidlá hneď teraz, pretože len čo to bude možné, tú hru si zahráme. Stanú sa z nás nadšenci a odborníci na Kukadlá! Ako čoskoro zistíte, dvaja hráči sú najnižší možný počet.“

„To mi, prosím, vysvetlite,“ naliehal som. „Nemám rád stolové hry. Vlastne ich takpovediac nenávidím. Čo majú teda nejaké Kukadlá spoločné s našou cestou na panstvo Kingfisher Hill? Len mi nehovorte, že to spolu nesúvisí. To by som vám neuveril.“

„Netvrďte, že Kukadlá nenávidíte, Catchpool, veď ste ich

ešte nikdy nehrali. Prosím vás, aby ste k tomu pristupovali s otvorenou myslou. Nie je to ako šach.“

„Je to ako tá hra s nehnuteľnosťami? Ani tú neviem vy-
stáť.“

„Myslíte Monopoly, *n'est-ce pas?*“

„Áno, tak sa to tuším volá. Príšerná strata času pre každé-
ho inteligentného človeka.“

„*Ah! Pourrait-il être plus parfait?*“ Poirot ešte nikdy nevyze-
ral tak nadšene. „Presne tieto slová musíte zopakovať, keď
dorazíme do domu *la famille* Devonport!“

„Kto je rodina Devonportovcov?“ spýtal som sa.

„Musíte to povedať tak, aby to všetci počuli: že nenávidíte
Monopoly.“

„O čom to hovoríte, Poirot? Nemám náladu na tieto vaše
šibalstvá ani na žiadne hry.“

„Toto nie sú žiadne šibalstvá, *mon ami*. A teraz si, prosím,
prečítajte pravidlá. Neodkladajte to. Čoskoro vyrazíme.“

Vzdychol som a pustil sa do toho. Alebo skôr som uprel
oči na drobné písmenká a snažil sa sústrediť. Robil som, čo
bolo v mojich silách, no nedokázal som ich vnímať. Práve
som sa to chystal priznať, keď som začul rozhorčený hlas
Alfreda Bixbyho, ktorý sa zreteľne niesol ponad šum rozho-
vorov. „Obávam sa, že toto je vaša posledná šanca, slečna,“
povedal. Sedel som pri uličke, rovnako ako on, a tak som ho
videl, ako sa nakláňa z predného sedadla priamo za vodi-
čom a hovorí s niekým, kto stojí vonku. „Ani jeden autobus
spoločnosti Kingfisher Coach Company nikdy nevyrazil hoci
len o minútu neskôr a túto tradíciu mienim dodržať. Nie ste
tu jediná, slečinka! Mám tu dvadsaťdeväť ďalších cestujú-
cich, ktorí nechcú meškať – a dokonca aj malé dieťa! Poces-
tujete teda s nami, alebo nie?“

„To je ona,“ zamumlal som, keď sa o chvíľočku neskôr
v uličke zjavila žena s nedokončenou tvárou. Krčila sa tam,
akoby sa bála, že sa Bixby naraz postaví zo sedadla a pre-

plieska ju. Čo sa jeho týkalo, tváril sa, akoby presne to túžil urobiť. „Zavrite dvere, pán vodič,“ prikázal. Vodič poslúchol a naštartoval.

Žena, ktorá mala na tvári stopy po slzách, stála v prednej časti autobusu, meravá ako soľný stĺp. „Sadnite si, prosím, slečna,“ požiadal ju Bixby. „Ostalo už len jedno miesto. Nemáte ich na výber tucet!“ Postavil sa a ukázal prstom. „Tam, v siedmom rade.“

„Tak sa mi zdá, že ste mali pravdu, Catchpool,“ ozval sa Poirot. „Správanie *la pauvre mademoiselle* ma začína zaujímať. Vidím na nej, ako tuho premýšľa. V duchu rieši nejaký hlavolam. Kým ho nevyrieši, nebude vedieť...“

„Vedieť čo?“

„Či sa k nám chce pridať, alebo nie. Tá nerozhodnosť ju nesmierne rozrušuje.“

Keď sa nespokojné protesty ostatných pasažierov začali ozývať čoraz hlasnejšie, nešťastná žena si išla rýchlo sadnúť. O niekoľko sekúnd sme vyrazili. Netrvalo však dlho a Bixby bol opäť na nohách. Prechádzal sa hore-dolu uličkou s úmyslom vysvetliť každému jednému cestujúcemu, ako hlboko ľutuje, že sme na tej pravdepodobne najpohodnejšej a najčarovnejšej ceste vo svojom živote takmer zažili meškanie. Pre neskutočne hlučné burácanie motora som však počul iba každé druhé slovo. O tejto nešťastnej okolnosti sa Bixby nezmienil – žiadne ospravedlnenie či vysvetlenie –, a tak som pochopil, že rámus nás bude sprevádzať celú cestu až do Kingfisher Hillu.

So svojím malým prejavom sa dostal takmer až do zadnej časti autobusu, keď ani nie po desiatich minútach jazdy som začul rozrušené kvílenie. Ozývalo sa odkiaľsi spredu. Hneď nato sa v uličke znovu zjavila žena s nedokončenou tvárou. „Zastavte, prosím!“ zvolala na Bixbyho. Potom sa obrátila k vodičovi. „Zastavte autobus. Musím... Prosím, otvorte mi dvere. Nemôžem tu ostať, nemôžem tu sedieť.“ Ukázala na